

[Bjørn Westh]

De ønsker det jo selv på disse vilkår. Jeg kan kun se ét sted, det bliver vanskeligere, og det er, hvis vi laver nogle hurtigere bestemmelser om minimumskrav på miljøområdet, som de har svært ved at leve op til; men det er jo dér, SF vil gå stærkere frem.

For det andet vil jeg gerne sige: Der bliver faktisk en genforhandling. Jeg håber, at der bliver en slags genforhandling, nemlig når vi skal forhandle i en ny regeringskonference, hvor vi i 1996 eller 1998 forhåbentlig kan gøre traktaterne endnu bedre, end de er nu. Og dér bliver så også en lejlighed til at drøfte disse ting. Vi har f.eks. ønsker om åbenhed, offentlighed i forvaltningen og den slags, som vi gerne vil have med til den tid.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Det, at man nu skal indrette sin økonomiske politik efter ØMU-målene med prisstabilitet osv., vil da alt andet lige gøre det vanskeligere for lande, der har svært ved at få styr på økonomien, at komme ind i denne klub.

Vores hovedargument er i øvrigt, at denne traktat ikke tager udgangspunkt i den nye situation og erklærer sig mere åben end den gamle over for nye medlemmer. Det er det, som mange partier i debatten fortæller vælgerne, at den er meget mere åben, end den gamle traktat var. Og det er først og fremmest det, vi siger, at det er den desværre ikke. Det er ligesom i den gamle traktat plus det, at man i forberedelsesarbejdet har den klare fornemmelse – som man også kunne høre på hr. Duetoft og hr. Grove her – at man reelt har sagt til Central- og Østeuropa, at de må vente til hen på den anden side af år 2000.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Formålsparagraffen i ØMU, hr. Gade, går ud på at skabe en harmonisk, en afbalanceret udvikling af den økonomiske virksomhed i Fællesskabet, en bæredygtig ikkeinflationær vækst, som respekterer miljøet, høj grad af konvergens med hensyn til økonomiske resultater, et højt beskæftigelsesniveau og et højt socialt beskyttelsesniveau. Hvilket af dette er det, disse østeuropæiske lande ikke ønsker? Hvorfor tror hr. Gade, at de ikke vil ind i EF?

Er det, fordi de ønsker høj inflation? Eller er det ikke netop det, de prøver at komme ud af? Og hvorfor skulle de så ikke erklære sig enig i det mål? Man bliver jo ikke smidt ud af EF, fordi man har høj inflation, når man ikke er med i den tredje fase.

Det nye, hr. Gade, er, at den bestemmelse, der er i traktaten om, at alle demokratier i Europa kan søge medlemskab, har fået kød på gennem topmødeerklæringen i Maastricht om, at nu erklærer også de regerings- og statschefer, der tidligere har været forbeholdne over for at tage medlemmer ind, det som en fælles politisk målsætning, at der skal optages flere nye medlemmer. Der er kommet kød på åbenheden.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg skal til indledning sige, at jeg taler på vegne af gruppens flertal og hovedbestyrelsens mindretal, og efter at jeg har talt, vil hr. Glønborg tale på vegne af gruppens mindretal, men hovedbestyrelsens flertal.

Det var fremsynede politikere, som efter anden verdenskrig skabte EF. De var optændt af en lidenskabelig fredsvision. Nu måtte de vestlige lande ikke en gang til ødelægge hinanden i krig og undertrykkelse. Derfor skulle der etableres et forpligtende samarbejde, så kommande uenighed blev løst ved forhandlingsbordet og ikke på slagmarkerne. Denne fredsvision skal videreføres, for ved et svækket EF bl.a. som følge af et dansk nej den 2. juni kan nationalegoistiske holdninger vinde frem, især i de store lande, til ubodelig skade ikke mindst for de små lande og minoritetsgrupper. Derfor bør vi bruge denne historiske chance til at udbygge EF-samarbejdet, så ikke mindst det stærke Tyskland bliver bundet ind i et net af aftaler og demokratiske spilleregler. Et lille land, der er nabo til et stort land, har reelt altid begrænset suverænitet, men ved de rigtige aftaler kan man stække et stort lands muligheder for magtudfoldelse til gavn for det lille land.

På EF-topmødet den 19.-20. oktober 1972 umiddelbart efter folkeafstemningen sagde daværende statsminister Anker Jørgensen på Danmarks vegne ja til at omdanne EF til en europæisk union. Man regnede med, at det ville ske i løbet af en 10-års-periode, men udviklingen gik langsommere end forventet, så der er i stedet gået 20 år. I dag står vi over for